

МАРИО МИЛАНО
МАЙКА-КЪРМИЛНИЦА
ИСТОРИЯТА НА МИТКО

chitanka.info

Петък вечер. В барчето нахлу Мунчо Беклемето и заора неистово с пискливия си глас:

— Дуп-дуп-дуп... — и отново — дуп-дуп-дуп..., докато накрая след още около половин минута упорито заекване радостно се изхили и изстреля — Дупката!

— Какво дупката, бе побъркан? — троснато попита собственикът на бара Ваньо Мъглата. Но Мунчо само ни гледеше ококорен и без да чака и минута, се хвърли обратно навън. В барчето настъпи объркване, а веднага след това суматоха. Първа изхвъркна навън Пепа Шведката, след нея се юрнаха Старшинката и още няколко други местни пиячи. А беше един толкова спокоен летен ден.

Мунчо се върна потен, с пяна на устата, гледеше тъпо с кафявите си кучешки очи, след това започна да ръкомаха. Ние, в кръчмата, очаквахме обяснение, но то така и не дойде от устата на Мунчо. Той е нашият селски идиот. Преди години се изгуби през зимата горе, в планината на Беклемето, прекара три дни и три нощи сам-самичък сред виелиците и воя на вълците и така и не дойде повече на себе си. Оттогава му викаме Мунчо Беклемето.

Барчето, в което се разиграваше сцената, се намираше на входа на Несретино, точно там, където на шосето се белееше смачканата ламаринена табела с името на селото. Селяните, които все още се мяркаха по тези места, се препитаваха кой с пенсия, кой със социални помощи, отглеждаха домати, арпаджик, царевица, грозде, въдеха по някоя и друга кокошка, тук-там имаше кози, задължително — прасета. Някои гледаха и крави, но това бяха изключения. От старата кравеферма сега стърчаха само изтърбушени стени без дограма, из двора ѝ се въргаляха изгнили греди, стари гуми, счупени керемиди. В селото, който имаше земя, я даваше под аренда на местната кооперация. Получаваше жълти стотинки, защото земята беше планинска и раждаше малко.

Барът на Ваньо Мъглата, както и мотелът зад него, въобще целият живот на Несретино от няколко години насам се въртеше около един феномен, заслужаващ почит и уважение. Всъщност това бе една обикновена дупка, но каква дупка! Дупка-исполин, цяла пещера, чийто отвор зееше по средата на шосето. Асфалтът, който сега едва-едва личеше, бе положен още през 80-те години на миналия век, когато, както разказваха по-възрастните хора, сам Другарят Живков с ловната

си дружинка е минал по тези места — решил да навести отдалеченото ловно стопанство в планината над селото. Тогава за две седмици асфалтирали пътя от районния център чак до Несретино, че даже и по-нагоре в планината. Оттогава обаче пътят не беше пипан.

Дупката се появи някъде по времето, когато в селския смесен магазин се появиха презервативи с аромат на ягоди, това ще рече в началото на 90-те години на отминалия век. Отначало това си бе една обикновена дупка, каквито има безчет по нашите шосета. Но с времето тя започна неестествено да расте, за което, казват, че допринесли подпочвените води, така че при пубертета на демокрацията вече се бе оформила като природен феномен от регионално значение, бе станала Дупката! Даже според журналиста на свободна практика към местния общински вестник „Равен старт“ Петко Коджабашев, наричан от всички Петко Старта, това бе „най-голямата пътна дупка на Балканския полуостров“ и ако продължаваше да расте, Несретино сто на сто щеше да влезе в Книгата на Гинес.

Пръв от Дупката се възползва катаджията^[1] старши сержант Хитров. Той от години си дебнеше на пътя за шофьори без колани или за коли без светлини, но от това се печелеше малко. Сега, след като Дупката придоби огромните си размери, очите му светнаха като на върколак при пълнолуние. Старшинката, както го наричаха всички, иначе беше уравновесен човек и голям майтапчия, но такъв келепир не се изпускаше! Той веднага схвана, че появата на Дупката не е случайност, а божи знак. След гладните години идваше манната небесна. Според Старшинката задачата на всяка власт бе да сътвори невъзможни за изпълнение закони. И тогава идва неговият час и на такива като него, да „оберат парсата“. А Дупката-феномен бе просто дюшеш в играта на котка и мишка, която Старшинката играеше от години с нещастните шофьори. Сега той се премести от града в селото, за да е по-близко до Дупката, и всяка сутрин заемаше удобна позиция до барчето (или в барчето) на Мъглата.

Още във времето, когато имаше само две телевизионни програми, пред Дупката бе поставен застрашителен пътен знак, изискващ скоростта да се намали до 20 километра в час. По-късно се появиха най-различни забранителни и предупредителни знаци, даже имаше знак за преминаващи крави, макар че в диаметър от 10 километра около Несретино никой отдавна не бе забелязал скитаща

крава. Обикаляха по тези места основно кучета, подивели от глад. Говореше се даже, че някакъв тарикат в областния град вече спечелил европейски проект за борба с дискриминацията и щели да монтират светофар, който пее мелодията от Love Story, когато свети зелено. Това се правело за слепите пешеходци.

Тези, които не знаеха за Дупката-исполин, приемаха знаците със строгите забрани за изоставени след поредния ремонт и спокойно си караха, не очаквайки изненади в този затънтен край. Те все пак леко намаляваха скоростта по една интуиция, придобита след десетилетията катаджийски терор. Но това не бе достатъчно. На пътя изскачаше Старшинката, размахваше „слънчогледа“ си и започваше да декламира заучените реплики — установяване по законовия ред на данните на нарушителя, проверка на документите на колата, на застраховката за гражданска отговорност, след това — аптечка, ръкавици срещу СПИН, отразителна жилетка... И накрая, след като жертвата бе вече напълно омаломощена, идваше най-важният въпрос: „А сега какво ще правим, а?“ Обърканият шофьор, напълно глътнал езика си, вече бъркаше припряно в джоба си, надявайки се да се размине само с една жълта хартийка с облика на Петър Берон. Старшинката обаче си имаше железен принцип — при Дупката важеше само ликът на Стамболов!

Дупката хранеше и Мирчо Джантата. Той направи автосервиз направо до барчето. Ден и нощ оправяше счупени полуоски, регулираше предници, сменяше лагери и болтове. А колко джанти бе изчукал за последните 2–3 години, просто не е за мислене... Взимаше скъпо и прескъпо от закъсалите шофьори, но те му бяха благодарни, че ги е отървал от бедата. Понякога му се откриваше и по-голям шанс, когато някой соцмодел, отдавна достигнал възраст за пенсиониране, се напъваше да се мери с Дупката. Тогава можеше да се стигне и до основен ремонт на автомобила. Въобще беше правило, че който не попадне на Старшинката, попада на Джантата.

Или на Пепа Шведката. Тя всъщност трябваше да се нарича Пепа Норвежката, но местните жители не правеха разлика между двете скандинавски държави. Пепа, преди да я нарекат Шведката, я наричаха Бедрото. Още в гимназията тя бе ясно осъзнала своето призвание — да дарява радост на хората и най-вече на мъжете. В началото на 90-те години Пепа избра свободата и напусна Несретино. Тръгна за града с

Косьо Китаеца. Бабите от селото твърдяха, че истинският баща на Косьо е виетнамец от общежитието в големия град, но по паспорт той се водеше син на Темелко — селският бакалин, който преди демокрацията бе управител на смесения магазин.

Косьо започнаха да го наричат Китаеца, след като в Несретино прожектираха филма „Манастирът Шао Лин“. Той силно приличаше на злодея Чанг. Косьо бързо се ориентира в новата обстановка след ликвидацията на ТКЗС-то. Продаде на „Вторични суровини“ всичко метално в Несретино, включително и табелките „Образцов дом“ и „Пази от пожар“. Разкарваше се по междуселските пътища с купен на старо джип и с набито око оценяваше ламаринените покриви на изоставените обори, не се свенеше да задигне и жп релси, казваха, че даже продал за скрап един от стълбовете на електрическия далекопровод.

Пепа след краткия си флирт с Китаеца осъзна, че само от скрап не се живее, а така също, че колкото по на север отиваш в Европа, толкова по-високо се цени южната ѝ ласка. И накрая стигна до фиорда на Осло. Там се облече, обзаведе се и даже се премести да живее при пенсионирания военен моряк Йостерсунд от Кристиансунд. След няколко месеца горещи ласки дойде обаче безкрайната студена полярна нощ. И Пепа разбра, че и без слънце не се живее. Завърна се в Несретино, закръглила формите от норвежката съомга и сметана, но все така пленителна. Майката-кърмилница създаде и за нея поминък. Тя ухажваше шофьорите, докато чакаха да им изчукат джантите.

С финансовата подкрепа на Ваньо Мъглата, в общинския вестник „Равен старт“ се появи интервю със старши научния сътрудник д-р Далаверов. На базата на спектрален анализ на керамични находки той доказваше, че Дупката съществува най-малко хиляда и двеста години, но е била скрита под асфалта. Всъщност това бил древен олтар на бог Тангра, а местността наоколо била с особен магнетизъм.

Който преспи поне една нощ край Дупката-феномен, ще се излекува от ниско и от високо кръвно налягане, както и от диабет или от ишиас. Ваньо Мъглата се изръси и статията бе препечатана в два-три столични вестника. На главния път от областния център за София бе поставен солиден билборд със съответните указания как шофьорите да стигнат до загадъчното природно явление. Край бара му се оформи селски минипазар, където продаваха екологично чист пчелен мед,

сладко от боровинки и турско бельо. Местният художник Ненко Чучулигов пък предлагаше картини с планински пейзажи и исторически сцени от живота на прабългарите. Всички очакваха прилива от нови поклонници на феноменалното явление.

Както е казал обаче Хегел, там, където има плюс, непременно ще се появи и минус. Надеждите на несретинци за стабилно благоденствие се оказаха неустойчиви, както неустойчива е и прехраната на туземното население в Черна Африка. Минусът в уравнението на Хегел дойде внезапно от новия грандиозен план на Косъо Китаеца.

Но за това малко по-късно. Нека сега се върнем в късния летен следобед в барчето на Мъглата, където зловещо бе нахлул Мунчо и бе създал суматохата. След неговото повторно появяване влезе и барманът. Той псуваше тежко, както съм го чувал да псува само когато местният „Чардафон Велики“ изпусна дузпа в последната минута на мача с обединения отбор на Черни и Бели Осъм. След бармана се върна и Стар-шинката, седна тежко на масата си до Джантата и поръча двойна „мъгла“ — популярен местен коктейл от 2 части мастика и 1 част ментовка. Пепа седна до тях, също замислена, както не бяхме я виждали. Аз побързах да се преместя на тяхната маса, като си взех недопитата бира.

— Тоя ще ни види сметката — проплака Старшинката. — Докарал е ваяк и утре ще започнат да запълват с чакъл Дупката.

Като каза това, Старшинката отпи яка глътка от „мъглата“ си, след това запи с тъмна наливна бира, за да си изплакне устата, и избърса устни с длан.

— Дувалцов вибрационен ваяк на фирмата „Бенфорд“ с повишена проходимост — обясни Джантата.

Обади се и Пепа с особен тон:

— Ще видим кой кого ще трамбова — Китаеца нас или ние него. Аз и с по-големи тарикати съм се справяла.

— Утрото е по-мъдро от вечерта, казва една китайска поговорка — опитах се да разведрия обстановката и отпих от бирата.

Към девет часа вечерта излязох от бара, разкърших рамене, хвърлих един поглед на ваяка и с мотопеда се отправих към селото. Вече бе захладняло и над билото на планината надничаше месецът. На отсрещния хълм, точно срещу барчето, се белееше хасиендата на

Косъо Китаеца. До вилата с размерите на прогимназия имаше мандра и още две-три стопански постройки. Помнех Китаеца от момче, когато идвах на село да прекарам част от лятото при баба. Той си беше и тогава хърбав и много зъл, обичаше да прекърши шията на някоя съседска гъска или да удари с камък по главата заспало куче. Винаги налиташе пръв на бой. Преди казармата вече имаше няколко следствени дела — побои, кражби и подобни неща. Заедно с авера си Темерута ограбиха смесения магазин на баща му, но ги пуснаха, защото били непълнолетни. Промяната ги завари в казармата. Изкараха там няколко месеца. Щом се уволниха, се захванаха със стария бизнес. Китаецът натрупа 200 „висящи“ дела, но така и не влезе в затвора. Темерута обаче го прибраха за сбиване с униформен полицаи. По съдебните дела на Китаеца все се намираха грешки в документите, я сбъркали някоя дата, я името на свидетеля написано с „у“ вместо с „о“ и всичко отиваше в чекмеджето. По-късно Китаеца се издигна. Стана човек на Скелета от областния център. Когато дойдох в Несретино, Китаеца вече се возеше на чисто нов японски джип и имаше охрана. Парите от предишния си „бизнес“ бе инвестирал в мандрата и във вилата. Разправяха, че имал и няколко хотелчета наоколо.

Производството на сирене обаче не вървеше. Нямаше мляко. Знае се, че големите играчи в бранша правят сиренето си от мляко на прах, което внасят, но това бе голяма лъжица за нашия Китаец. Искаше му се по някакъв начин да излезе от млечната афера, но не знаеше как. Явно тогава му е хрумнала и тази идея с голфа, която сега застрашаваше поминъка на толкова много несретинци. Пепа разправяше, че това станало веднъж, когато разглеждал в леглото някакво мъжко списание. Видял статия за новото голф игрище край морето на Скелета и подхвърлил: „Я виж, как не съм се сетил порано.“ Речено-сторено, и Китаеца се захвана да построи край Несретино голф игрище за чудо и приказ — „Несретино Болкан Ризорт“. Колко му е — земя бол и почти без пари, нали е общинска, работници също с лопата ги ринеш. Две-три години инвестираш и след това цял живот береш плодовете. Към Несретино ще заприпкат руски олигарси и арабски шейхове, наметнали бели диш-даш роби. Ще изникнат едни малки кокетни СПА хотелчета и разни други глезотии. И навсякъде дупки, дупки, дупки... Само че не като онази груба селска

дупка, дето зее на пътя, а малки хитри дупчици, от които използват ухилени „зелени гущери“.

За да го има „Несретино Болкан Ризорт“, трябваше да я няма Дупката-кърмилница. Трябваше да се асфалтира пътят. Въпросът бе, както е казал поетът, на живот и на смърт.

Ето при тази ситуация аз се готвех, както вече ви споменах, да препрочета някои любопитни пасажии от „Тъй рече Заратустра“, преди да се потопя в страната на Морфей. Излязох за малко на верандата на вилата да подишам чист въздух. Мракът постепенно покриваше с воала си белеещите се селски зидове, а от планината подухваше бодър ветреца. Както винаги по това време, страстно лаеха кучетата и неуморно жужаха щурци. Тук-там внезапно присветваха светулки. Скоро несретинци щяха да привършат скромната си вечеря и чинно да седнат на дървените си столове пред телевизорите, да вторачат поглед в омайния екран и с трепет да изгледат двеста и седма серия на „Годеж край Златния рог“. С други думи, животът си течеше както винаги, но какво щеше да ни донесе утрото? Щеше ли двувалцовият вибрационен валяк „Бенфорд“ да сложи край на Дупката-кърмилница, щеше ли Старшинката отново да се прибере в града и да подгони тамошните шофьори без колани, нарушавайки железните си принципи, щеше ли Мирчо Джантата да се пропие от мъка, щеше ли дългокраката Пепа да поеме обратно дългия път към страната на Ибсен?

Нощта беше бременна с тревоги. Точно в полунощ изведнъж сред лая на кучетата отекна зловец грохот, сякаш бе започнал Страшният съд. Какво беше това? Минаха две-три минути — нищо, тишина. Всичко замря...

Сутринта дойде бодро като млад фелдшер ветеринар след нощна смяна при краварките. Някъде към девет и половина, след като си изпих полагащата ми се чаша шварц кафе с мляко, поех към барчето на Мъглата с едно тревожно чувство. Още отдалече съзрях, че край брега на реката, на десетина метра от Дупката, се бе струпала група селяни. Жените се вайкаха, децата тичаха насам-натам, мъжете ръкомахаха. Разтревожих се дали пък някой не се е удавил. Когато стигнах до брега и погледнах надолу, ме напуши смях. На десетина метра в дерето, с щръкнал нагоре преден валц, като търбух на легнал по гръб пиян хипопотам, ни зяпаше закачливо валякът „Бенфорд“.

— Това е от Дупката. Тя го е урочасала, защото в дупката живее самодива с бяла премяна... — заключи баба Пена, местната гледачка на боб, която незнайно защо още в този ранен час силно ухаеше на „мъгла“.

— Ами от Дупката, това е от наша Пепа, само тя има такава сила... — обади се един селянин, като се оглеждаше дали жена му не е наблизно.

— Хайде, хайде, по-спокойно и по-назад, децата да внимават, не се блъскайте... — вече се разпореждаше Старшинката, като си пробиваше път към реката, поклащайки небрежно „слънчогледа“. Тогава се появи и Пепа като Наполеон след Аустерлиц, изпъчила едрите си гърди. Тя въобще не ни обърна внимание, направи почетен кръг и влезе в барчето. Всички се юрнахме след нея. Вътре вече се лееше пенлива бира. Беше шумно, настроението бе приповдигнато заради успеха в борбата с валяка, но и нервно заради очакваното отмъщение на Китаеца. Селяните помнеха как отвърна той на предизвикателството на каракачанката на Сандо Шопа, която постоянно лаеше по джипа му. Един от главорезите се показва през прозореца и я застреля от упор, както си лаеше. Сега несретинци се чудеха какво ли ще е отмъщението на Китаеца. Избягваха да споменават името му и говореха за него с местоимения или като за някакво природно бедствие. Мълчеше и Шведката, въпреки че всички се досещахме, че няма как да не е замесена.

И отново внезапно в бара нахлу Мунчо. Опули се и започна да реве:

— Та-та-та-та. Стоеше на вратата, изопнат като струна, и се напъваше до пръсване — Та-та-та.

— Какво „та-та-та“, бе идиот? — опита се да му помогне барманът — Нещо с табелата ли?

Не последва отговор. Напрегнатата тишина трая около десет секунди, накрая побърканият пое дълбоко въздух, изцъкли до краен предел очи и извика щастливо:

— Танк!

Всички хукнахме навън. На шосето наистина боботеше танк с огромно дуло, обърнато към бара. Бе руски Т-72.

— Сега я втасахме. Китаеца е пратил танка да гръмне бара — логично заключи един от селяните. — Ще ни гръмне като едното

нищо, както гръмна кучето на Сандо.

Старшинката обаче запази самообладание. С енергична стъпка се отправи към танка. Спря до него и заудря с дръжката на „слънчогледа“ по корпуса. Нещо заскърца и люкът бавно се отвори. Оттам се показва ухилен до уши кльошав младеж със зелен потник. Той се изправи в половин ръст и попита: „К’во?“ След това се започна тих разговор между него и Старшинката. Гласовете на преговарящите се заглушаваха от боботенето на мотора. Когато преговорите приключиха, Старшинката се върна при нас и докладва с авторитетен глас:

— Няма страшно. Младежът е изпратен само да извади валяка от дерето. Наблизо имат учение и командирът му се е разбрал с господин Николов (това беше Китаеца) да свършат тази работа. Щом приключи с ваденето на валяка, ще си отиде обратно в поделението.

Прибрахме се успокоени в барчето, но още по любопитни какво ще стане по-нататък. Всеки бързо допи каквото си беше поръчал и след това се изнизавме навън като кръводарители, когато са разбрали, че няма да има безплатен обяд. Насъбрахме се около танка. Той си стоеше все така застрашителен на пътя. Двигателят обаче вече не гърмеше. Около танка подскачаха деца, а младежът със зеления потник викаше на Джантата:

— Дай друго въже, това е слабо. Намери някаква лебедка, ей, това е валяк, не е жигула.

Разбра се, че Джантата не разполага с необходимото оборудване, за да се извади валяка от дерето, и се налага да отиде до града.

И ето на сцената отново се появи Пепа, грациозна като лебед. Тя направи същата бавна обиколка на мястото на полесражението както предишния ден, дарявайки неподправено удоволствие на мъжката част от населението, а и на войничето, което стърчеше неподвижно над отворения люк като новобранец на клетва. Пепа беше с прилепнали по бедрата тъмносини, протрити джинси, особено изтрити по вътрешната част на бедрата ѝ. Носеше жълта блузка, плътно прилепнала по добре оформения ѝ бюст. Зелените ѝ очи дяволито святкаха. Някой каза, че я чул да прошепва: „И на тоя ще му видим сметката.“

Часовете се нижеха. Несретинци се прибраха — кой да издои козите, кой да изпече наденицата, кой да прочете вчерашния вестник, намерен случайно на пейката пред кметството. Щурците си пееха своята безкрайна песен. Слънцето се запъти към баира над селото,

където беше спалнята му. Младежът със зеления потник остана да ношува в танка. Някъде изблея яре, чу се подвикване на козаря, подкарал последните кози към оборите, залостваха се врати, пускаха се телевизори, Лейди Гага се надпяваше с Ивана. Беше една обикновена съботна вечер.

Минаха още часове. Месецът увисна високо над селото. Вече всички дълбоко спяха, а аз продължавах да чета. Изведнъж отново проехтя страшен гръм, като предишната нощ, но много по-силен, много по-рязък. Сякаш хълмът над селото се срути. Кучетата се разлаяха неистово, разкряхаха се даже мързеливите гъски на съседите, а свинята в двора им заквича като да е видяла вече ножа. Какво бе станало?

Наизскачахме от къщите и хукнахме в тъмното надолу към реката, там, където бяха нашата Дупка-кърмилница и танкът Т-72. По пътя срещях един селянин, който вече се връщаше.

— Гръмнал е танкът — извика той на висок глас с нотка на задоволство, което ме учуди.

— Как така е гръмнал? Защо е гръмнал, с какво е гръмнал? — зачудихме се ние.

Явно танкът бе гръмнал така внезапно и нелепо, както само може да гръмне една окачена на стената ловна пушка в третото действие на „Вуйчо Ваньо“. Когато приближихме, научихме и подробностите. Изстрелът се беше оказал много по-ефектен от този в пиесата на Чехов. Снарядът на славния Т-72 бе попаднал не къде да е, а точно в мандрата на Китаеца на хълма над реката.

Излишно е да споменавам каква нервна обстановка цареше в барчето на Мъглата на следващата сутрин. Тук вече бяхме всички постоянни клиенти — Старшинката, Джантата, Петко Старта и други по-видни несретинци. Многозначително отсъстваше само Пепа. С порите на кожата си чувствахме, че всеки момент ще се появи вестносецът Мунчо. И той не закъсня. Показа главата си на вратата, най-напред лъснаха опулените му кафяви кучешки очи, след това вкара цялата си глава с форма на смокиня и накрая прекрачи прага и застана пред нас в цял ръст. Стоеше тихо, изопнат като на пръсти и без да издава звук. След това направи две плахи стъпки и седна ухилен на стол близо до вратата като замръзна в позата на доволен идиот. Това бе по-неочаквано от каквото и да било предишно негово лудешко

действие. В бара настъпи мъртва тишина, тя увисна в задименото помещение като тишината в Миланската скала преди барон Скарпия да поиска своята малка услуга от красивата Тоска.

Всички вече знаехме какво ще последва. И то не закъсня — вратата на бара се отвори широко и вътре нахлуха с твърда стъпка двама мъжаги с черни тениски размер XXXL и черни кожени якета. След тях влезе и самият Китаец. Лицето му беше като бяла карнавална маска, с една тънка садистична усмивка. Слабото му тяло, леко приведено напред, се губеше между великаните, застанали от двете му страни, които го гледаха предано в очите като кастрирани булдоци.

Китаеца сложи ръце на хълбоците. Под разкопчаното му кожено яке около тънкото му кокошо вратле лъсна дебел златен ланец „царска плетка“, а на безименния пръст на лявата му ръка проблясваше също толкова масивен пръстен с червен рубин. Помислихме си — ще се лее кръв.

— Къде е оня загубеняк, как му беше името, редник Раев, оня скапан новобранец, и къде е оная пачавра Пепа? Къде са, да ги обеса с главата надолу на тополата до вашата дупка, а? — изсъска той.

Никой не смееше да гъкне. И тогава аз, след като отпих голяма глътка от бирата, се изправих бавно и най-вежливо се обърнах към Китаеца:

— Прощавайте за намесата, но Вашата мандра застрахована ли е?

— К'во? — облеци очи Китаеца, досущ като Мунчо.

— Виждам, че ще е необходимо да направя някои пояснения. Преди всичко да се представя — наричат ме Митко Американеца, защото прекарах няколко години в Сан Диего, Калифорния. Повод да се намеса, е една случка, която поразително прилича на това, което стана с Вас сега. Имах един приятел от Денвър, дошъл беше в Сан Диего да се пробва в местните залагания, та той ми разказа как спечелил един милион долара от пожарите в Калифорния. Сещате се, нали?

Китаеца се опули още повече:

— Ти кой си, бе, и какви ги плещиш? — той ме гледаше така, сякаш пред него стои трицератопс от периода Креда.

— Ако ме изслушате внимателно, може да спечелите четвърт милион долара, а може би и повече — продължих аз уверено — затова

предлагам да се отделим за няколко минути в съседното помещение — и аз показах стаичката, която Мъглата използваше за офис и където понякога играехме карти.

Китаеца продължаваше да зяпа с полуотворена уста, но споменатата сума явно му направи добро впечатление, защото бавно тръгна към стаичката, като даде знак на горилите да останат в бара.

Приятелите ми казват, че десетината минути, които останахме в стаичката, са им се сторили като няколко часа. Когато аз най-сетне се показах отново, и то невредим, въздишката на облекчение бе като на троянците, когато Аполон насочил стрелата на Парис в петата на Ахил. Що се отнася до мен, аз си останах спокоен през цялото време. След като Китаеца и двете му горили изфучаха навън през вратата на барчето, аз седнах кротко на мястото си, отпих голяма глътка бира и започнах да разказвам. Несретинци ме гледаха със светнали очи, както жителите на Галилея са гледали Исус, докато той се е разхождал пеша по морето.

— На всички по едно питие — извиках аз на Мъглата за да разведря обстановката.

Настана радостна глъчка и тогава продължих:

— Вероятността танк да произведе случаен изстрел и да улучи точно определен предмет на два километра разстояние е по-малка, отколкото два пъти поред да се паднат едни и същи 6 числа в тираж на спортното. Но както е казал Енрико Ферми, ако за нещо има и най-малката вероятност да се случи, то обезателно ще се случи рано или късно. Не се ли паднаха две седмици поред едни и същи числа в нашето родно тото, макар че статистическата вероятност това да стане, е едно към 6 милиарда! Ето защо трябва да гледаме с оптимизъм на живота и да се надяваме, че и на нас ще ни се случат подобни най-невероятни събития. Веднъж губим, друг път печелим. Сега губим мандра, но утре може да спечелим целия свят. Или поне четвърт милион долара. Как? Ами доста просто. Нека помислим трезво. Иначе никога няма да постигнем нирвана и току-виж се преродим в гъсеници или в полски мишки. В подобна ситуация моят приятел Дик от Денвър, за когото вече споменах, беше извадил на съответното място съответната пачка застрахователни полици и си беше прибрал своя милион долара обезщетение от пожара, към който, както сам признаваше, не беше съвсем непричастен. Забележете, не бе извадил

магнум, а пачка хартия. Ето той, обясних аз на Китаеца, в момента също е потърпевш. Каква е неговата грешка? Елементарна — не е потърсил навреме помощта на застрахователните брокери. Но всичко може да се поправи. Заратустра казва, че нещата никога не са толкова зле, че да не могат да станат още по-зле. Или както ние в Несретино му викаме „Всяко зло за добро“.

И така, аз му предложих сделка: срещу скромно възнаграждение, което ще запазя в тайна, и при гарантиране на целостта и безопасността на нашата Дупка-кърмилница, на Пепа и на редник Раев да направя така, че мандрата и вилата да се окажат застраховани към момента на фаталния изстрел на танка. Застрахователната сума ще е равна на тази, която вече споменах. Дали това е възможно? Помнете какво беше казал Ферми! А има ли я веднъж застрахователната полица — рано или късно ще ги има и парите. За да бъде обаче победата пълна, е необходима и „малка помощ от приятелите на Сержант Пепър“, т.е. от всички вас. Трябва да потвърдите, че танкът е гръмнал случайно. Застрахователите много обичат „случайните събития“. Но има ли нещо по-случайно от това танк Т-72 да произведе изстрел в ранната неделна утрин някъде в подножието на Балкана? Ето защо аз и за миг не се съмнявам, че вие, моите приятели, а и всички жители на Несретино ще подкрепите като един каузата, даже и само от уважение към нашата Майка-кърмилница. Аз пък ще се погрижа Мъглата да сервира цяла седмица „мъгла“ на аванта!

Трудно ми е да опиша каква радост настана. Даже Мунчо, който внимателно слушаше, отвори широко уста и за пръв път след случката на Беклемето изрече гладко, ама съвсем гладко, досущ като говорителя по радиото, когато съобщава нивото на река Дунав:

— Егати далаверата!

[1] КАТ — „Контрол на автомобилния транспорт“ — старото име на „Пътна полиция“ ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.